

ARBUCIES, BELL PAIS

Arbúcies, bell país, amb tots els atractius de la natura'sa, amb totes les gracies d'un cel admirable, d'una terra pródiga en tota mena de bel·leses. Sobretot, en els temps d'estiu, el sojorn a Arbúcies, i una estada a Arbúcies, són una cosa deliciosa, envejable.

Quan ensírobem al terme d'Arbúcies, no podem per menys de recordar les produccions d'aquells poetes que han cantat les excel·lències d'algun indret. I gairebé sense adonar-nos-en apliquem a aquest tros de Catalunya els seus elogis

Diem que la naturalesa d'Arbúcies és una naturalesa que es presta a la poetització i excita l'entusiasme i empeny la fantasia.

Hi ha camins, hi ha recones, hi ha tombants que us donen com una sensació de paradís terrenal. El cant de les seves aigües és una harmonia que us omple d'una dolçor i d'una pau que us arriba a l'ànima.

No és estrany que «esperits artistes com Santiago Rossinyol escollissin Arbúcies com un indret preferit per estar bé i per a donar esplai a les seves inspiracions creadores. Bé prou que trobareu a les teles del gran Rossinyol el record dels paisatges d'Arbúcies amb tot llur eselat i dor.

Arbúcies, terra escullida; lloc per a anar hi a reposar, i al mateix temps lloc de productes exquisits i els habitants del qual són d'un tracte distingit i agradable.

En parlar d'Arbúcies, ens vé a la memòria el nom del malaguanyat Ferran Agulló, del qual havíem sentit també paraules d'admiració per aquest tros privilegiat de la terra catalana.

D'ell recordem, relacionada amb Arbúcies, la poesia que s'anomena «La bofetada» que comença aixís.

Els guardies walones van
tots contents, camí de França
els soldats de Felip V
a la ratlla els acompanyen.

Diu que el senyor Rei mana que el Batlle sortís a rebre'ls i que s'hi toquessin les campanes. Afegeix que

per tot allà on van passant
es compleix el que el Rei mana;
en ser d'Arbúcies enfront
la vila resta callada.

Apareix, dones, la protesta de la gent d'Arbúcies que no vol doblegar-se a les exigències de l'anticatalà.

El Batlle és preguntat pel capità de la força: com és que les campanes d'Arbúcies resten mudes i quietes? El Batlle respon, amb ure, que no s'acaten les ordres d'un Rei botxí.

El capità aleshores preguntà al Batlle si no els voldria guiar pels camins de la Muntanya. I el Batlle li respon que si de cas els guiaria a l'infern, si volien anar-hi tot seguit. I heus ací que

en sentir-lo el capità
se li encén el cor de ràbia
i el Senyor Batlle ha caigut
estés, d'una bofetada.

El Batlle s'aixeca i se'n va, pensant en la revenja. Prou tocarán les campanes, prou. Però més li valdria, al capità, de no sentir-les. Comencen les campanes d'Arbúcies a brandar; però branden a Somatent, i a. só de les d'Arbúcies responen les veus de campanes d'altres llocs

Les tropes entren a Arbúcies. La població els rep amb les portes tancades. La tropa s'esvera. Es posa l'arma a punt. Caminen enllà. Se'n van vers la penya d'En Grau Sa Sala, que el capità no coneix.

El capità bergant, el qui havia bufetejat el senyor Batlle, amb els seus homes, es troben al parany que no se'n'han adonat. S'han ficat ells mateixos a llur tomba.

De part a part, la muntanya;
i l'abis, al seu davant;
i en voler tornar enrera
el camí ja era tancat

Hi hagué gran desteta de les tropes de Felip V. El Batlle hagué fet la seva; havia fet brandar les campanes: però aï! més li hauria valgut, al capità, de no sentir-les.

Il·las sentides les campanes?
Mai haguessis demanat!

cria el Batlle al capità. Hi hagué una gran desteta i hi hagué també presoners.

Sis de presos que'n dugueren
se'ls emmenaren lligats;
i el Batlle, satisfet, deia:
— «Moragues, ja t'he venjat!»